

κὶ λιάζει Χουλιαρ. Ἔλα νὰ καθίσουμι ἰδῶ ποῦ εἶναι ἀπόγου-
νον Βοστίν. Οὕλου τ' ἀπόγουνα πιάψ' οὐ λαγὸς τοῦ χ'μῶνα
Αἰτωλ. || Φρ. Πιάψ' ὅλου τ' ἀπόγουνα (ἐπὶ ἐπιτηδεῖον διὰ
παντοίων μέσων ἀσφαλιζομένου) Ἀρτοτ. Συνών. ἰδ. ἐν
λ. ἀπογώνι. β) Μέρος προσήλιον Θεσσ.

ἀποδάγκαμα τό, ἀμάρτ. 'ποδάκ-καμ-μαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδαγκάνω.

Τὸ νὰ δαγκάνη τις τὸ κάτω χεῖλος εἰς ἔνδειξιν ἐντρο-
πῆς, φόβου, μεταμελείας, μίσους κττ.

ἀποδαγκάνω ἀμάρτ. ἀποδαγάνω Δ.Κρήτ. ἀποδα-
κάνω Κρήτ. 'ποδακ-κάν-νω Κύπρ. 'ποδάκω Πόντ. (Τραπ.)

Τὸ μεσν. ἀποδαγκάνω. Πβ. Διήγ. παιδιόφρ. στ. 688
(ἐκδ. Wagner σ. 165) «καὶ δίδει σου καὶ ραβδακὲς καὶ
σέν' ἀποδαγκάνει».

1) Δάκνω τὴν γλῶσσάν μου, ὅταν ὁμιλῶ Πόντ. (Τραπ.):
'Επέδακα τὴ γλῶσσα μ'. 2) Δάκνω τὸ κάτω χεῖλος εἰς
ἐνδειξιν ἐντροπῆς, φόβου, μεταμελείας, μίσους κττ. Κρήτ.
Κύπρ.: 'Ποὺ τὴν ἀντροπὴν του ἐποάκ-κασεν Κύπρ. Ἐπο-
δάκ-κασεν τῷ ἔμεινεν ξηχασκισμένος (κεχηνῶς) αὐτόθ.
'Εφνέν του ὁ λόος τῷ ὕστερα ἐποδάκ-κασεν αὐτόθ. Συνών.
ἀποδαγκώνω.

ἀποδαγκώνω ἀμάρτ. Μέσ. ἀποδακώνομαι Σκίαθ.
— ΑΠαπαδιαμ. Τὰ ρόδι. ἀκρογιάλ. 47.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. δαγκώνω.

'Αποδαγκάνω 2, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: «Ὁ εἰς ἐκ τῶν δύο
γυναικαδέλφων ἐφάνη ὅτι κᾶτι ἤθελε νὰ εἴπῃ, ἀλλὰ
συναρπαγείς ἀπὸ τὴν βίαν τοῦ δημάρχου ἀποδακώθηκε»
ΑΠαπαδιαμ. ἐνθ' ἀν.

ἀποδαιμονίζω Ἀμοργ. Ἄνδρ. Κάσ. Κύθν. Κρήτ.
Σίφν. κ.ά. ἀπονδιμονίζου Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. δαιμονίζω. Πβ. καὶ
'Ησύχ. «ἀποδαιμονίζει· ἀποκαρτερεῖ ἐν τῷ ἐνθουσιᾷ».

Ἐξοργίζω, παροργίζω τινὰ τοσοῦτον, ὥστε νὰ φαίνε-
ται ὡς μανιακὸς ἐνθ' ἀν. κ.ά.: Ἄσμ.

Ἐοὺ θαρεῖς, σὰν μ' ἀρνηστῆς, πῶς θενὰ κιτρινίσω,
κόκκινο μῆλο θὰ γενῶ νὰ σ' ἀποδαιμονίσω

Ἄνδρ.

Καρνάδα βιόλα δὰ γενῶ καὶ κατιφές δ' ἀθίσω
καὶ τοτεσά, μικράκι μου, δὰ σ' ἀποδαιμονίσω

(καρνάδα = κόκκινη, δὰ = θὰ) Κρήτ.

Πάνω 'ς τὴ γούγια κάθεσαι, ἀνθεῖς τσαὶ λουλουδίσεις,
ἂν ἔχῃς κὶ ἀγαπητικό, τὸν ἀποδαιμονίζεις

Κύθν. Συνών. ἀποτρελλαίνω, δαιμονίζω, ξετρελ-
λαίνω.

ἀποδαίσου Τσακων.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. δαίσου.

1) Καίω ἐντελῶς, κατακαίω, ἐπὶ πυρᾶς καὶ παγετοῦ:
'Αποδαίσου τὰ καῖδια (καίω τὰ κλαδία). 2) Μεταφ. προ-
ξενῶ μεγάλην ὀδύνην: 'Ὁ γείτονα μ' ἀποδάτσε (γείτονα
= γείτων).

ἀπόδαρος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.) — ΓΣουρῆ Ρωμ. ἀριθμ.
116 ΑΜαμμέλ. Θαλασσιν. 118

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ποδάρι.

1) Ὁ στερηθεὶς τῶν ποδῶν Πόντ. (Τραπ.) — ΓΣουρῆς
ἐνθ' ἀν.: Ποίημ.

«Καὶ τότε πλέον ἄχειρα κὶ ἀπόδαρον συνάμα»

ΓΣουρῆς ἐνθ' ἀν. 2) Ὁ μὴ ἔχων πόδας, ἐπὶ σκωλήκων
ΑΜαμμέλ. ἐνθ' ἀν.

***ἀποδαρτής** ὁ, ἀπουδαρτής Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδέρω.

Ὁ κτυπῶν διὰ ράβδου τοὺς κλάδους δένδρου καὶ
ρίπτων κάτω τοὺς καρπούς.

ἀποδαρτίζω Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. δαρτίζω.

Ἀποπερατῶ τὸ δάρτισμα, τὸ κτύπημα διὰ τοῦ δαρ-
τοξύλου, ἐπὶ τῶν σταχύων πρὸς ἐκκοκκισμὸν ἐνθ' ἀν.:
Κ' ἔτοι ἀποδαρτίσουμε, πιάνονμε μὲ τὸ τερκοῦλλι τὸ μεγάλο,
πῶχει τὰ τρία διχάλια, καὶ τ' ἀνεμίζουμε γιὰ νὰ φύγῃ τ' ἄχερο
(ἰδ. Λαογραφ. 10,158).

ἀποδάρωτος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *ποδαρωτὸς
<ποδαρώνω.

1) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου δὲν κατεσκευάσθησαν ἀκόμη
τὰ ποδάρια, ἐπὶ τραπεζῶν κττ.: Τὰ σκαμνὰ 'ποδαρώσετέ τα;
— Ὁχι, ἀποδάρωτά 'ν' ἀκόμα. 2) Ὁ μὴ πατήσας ἀκόμη
τοὺς πόδας ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπὶ βαρέως ἀσθενούντος καὶ
ἐξηπλωμένου ἐπὶ τῆς κλίνης: Μὰ 'ποδάρωσεν ἡ ἀκόμα;
— Ἀποδάρωτή 'ν' ἀκόμα.

ἀποδας ὁ, Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄπους.

Τὸ πτηνὸν κύψελος ὁ ἄπους (cypselus apus) τῆς
τάξεως τῶν ἀναρριχητικῶν (scandores), ὁ τῶν ἀρχαίων
ἄπους κύψελος, οὕτως ὀνομασθὲν διὰ τὴν σμικρότητα
τῶν ποδῶν. Πβ. Εὐστάθ. Ὀδ. 1502, 28 «καὶ ἐπιπολάζει
τοιούτον στερήσεως εἶδος καὶ παρὰ Λυκίοις μέχρι καὶ νῦν,
οἱ χελιδόνας τινάς, ἃς οἱ ἰδιῶται πετροχελιδόνας φασίν,
ἐκεῖνοι καλοῦσιν ἄποδας, οὐ διὰ παντελῆ στέρησιν ποδῶν,
ἀλλ' ὀλιγότητα, ἤτοι σμικρότητα». [**]

ἀποδασώνω ΑΚαρκαβίτσ. Ἀρχαιολ. 175.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. δάσος.

Ἀποσιλῶνω τόπον τινὰ τοῦ δάσους αὐτοῦ: Τὸν ἀπο-
δάσωσε τὸν τόπο.

***ἀποδανκιάζω**, 'ποδαντῆιάζω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. δανκιάζω
ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ οὐσ. δανκί.

Λαμβάνω τὸ χρῶμα τοῦ δανκίου, καθίσταμαι ζοφε-
ρός, ἐπὶ κακῶς πλυθέντων λευκῶν ὑφασμάτων. Συνών.
*ἀποδανκώνω.

***ἀποδαύκισμα** τό, 'ποδαύτῆισμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀποδανκιάζω.

Τὸ νὰ λάβῃ τι τὸ χρῶμα τοῦ δανκίου, ζοφωσις, ἐπὶ κακῶς
πλυθέντων λευκῶν ὑφασμάτων. Συνών. *ἀποδαύκωμα.

***ἀποδαύκωμα** τό, 'ποδαύκωμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀποδανκώνω.

***ἀποδαύκισμα**, ὁ ἰδ.: Ἡ μιστάρκισσα ἐν ἐπλυν-γεν
καλὰ τὰ ροῦχα τῷ ἔχουν ἕναν 'ποδαύκωμαν!

***ἀποδανκώνω**, 'ποδανκών-νω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. δανκώνω
ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ οὐσ. δανκί.

***ἀποδανκιάζω**, ὁ ἰδ.: Ἡ μιστάρκισσα ἐν ἐπλυν-γεν
καλὰ τὰ ροῦχα τῷ ἐποδαύκωσαν.

ἀποδαύλι τό, ἀποδαύλιν Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Οἰν.)
ἀποδαύλι Ἡπ. Κάμπ. Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.) Κρήτ. Κύθν. Νάξ.
(Φιλότ.) κ.ά. ἀποαύλι Κάμπ. ἀποδαύλ' Πόντ. (Κοτύωρ.
'Οφ. Χαλδ. κ.ά.) 'ποδαύλι Θράκ. Ρόδ. 'ποζαύλιν Κύπρ.
— Δλιπέρι. Τζιυπρ. τραοῦδ. 2,98 ἀπόδαυλο Ἡπ. Κρήτ.
Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων. Μάν. Τριφυλ.) Σκόπ. — Γ'Επα-
χτίτ. ἐν Προπυλ. 1,243 ἀπόδαυλον Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.)
Στερελλ. (Λεπεν.) 'πόδαυλο Σύμ.

